

KIS TÜKÖR

A RÉVKOMÁROMI REFORMÁTUS KERESZTYÉN EGYHÁZ HIVATALOS LAPJA

OKTÓBER 6.

**„Szabadságharcunknak letűnt napvilága,
Te vakító nap a század delén,
Nem pazaroltad sugarad hiába,
Bár vak sötétben halt az égi fény,
Eszméiden nem győzött az enyészet,
Örökbe hagyta halhatatlan zászod,
Fényeddel fényt hint késő századokra
A tizenhárom vértanú alakja...”**

(Palágyi Lajos)

Mert vannak példaképek, kiknek neve fákljaként világít előttünk, kiket nem homályosítanak el a múltó évtizedek és a rohanó századok. Ilyenek azoknak a nevei, kiknek köszönhetjük, hogy volt magyar 1848/49, amikor már, Petőfi szavaival szólva „Európa csendes, újra csendes, elzúgtak forradalmi...” de itt a Kárpátok alatt magasra emelték a szabadság zászlaját. Ők azok, akikre most tisztelettel és nemzeti büszkeséggel gondolunk, akik előtt alázatos szívvel hajtjuk meg a háromszínű lobogót.

Példamutató hősi tettük átvilágít a tör-

ténelem ködfátyolán. Ők mindannyian értünk haltak meg, ott az aradi sáncok alatt. Ez kötelez bennünket. Kötelez helytállásra, a szülőföld, a mi kis hazánk szolgálatára. Így válik a kivégzettek élete mozgósító erővé a késő generációk számára. És joggal mondhatjuk, hogy vértanúhaláluk éltető eszmévé finomult, amely kér és követel a ma emberétől, a ma magyarjától – hitet és hűséget.

Október 6-a Komárom városának megkülönböztetve is gyásznapja. Ugyan-is a mártírhálalt halt tábornokok között kettő: Török Ignác és Lenkey János – Klapkát megelőzően – a komáromi vár kapitányai voltak. Előttük tiszteleg és emléküket őrzik ezen a gyásznapon a Városház tornyára kitűzött fekete lobogó. E tisztelegő aktust a városi ma-gisztrátus határozatban mondta ki, melyről jegyzőkönyv tanúskodik.

Fejezzük be a gondolatmenetet a már idézett költő versének záró szakaszával:

A tartalomból:

2. oldal:

Ady Endre

3. oldal:

Salzburgban jártunk

Ifjúsági tábor

4. oldal:

Kerékpártúra

5 – 6. oldal:

Gyermektábor

Ankét a gyermektáborról

7. oldal

Kossuth hangja

Bizonyágtételek

8 – 9. oldal:

Képgaléria

10 – 11. oldal:

Eseménynaptár

Hirdetések

12. oldal:

Ekleziánk múltjából

„S ők élni fognak, élni mindörökkön,
Szent lesz, örökké szent a sírgödör,
Amíg az eszmény ki nem hal e földön,
Míg magyar szellem még magasba tör,
Az ígét, melyért éltet áldozának,
Szívébe írták az egész hazának,
Utódtól fogja hű utód tanulni:
Hogyan kell élni s hogy lehet meghalni.”

PhDr. Szénássy Zoltán

folytatás a 7. oldalon:

Kossuth Lajos eredeti hangjának fonográf-felvétele, amely 1890. október 20-án készült Torinóban.

Ők mindannyian értünk haltak meg, ott az aradi sáncok alatt.

Emlékezzünk...

A sziklás földre esett mag

Van egy híres mondás: a 18. század megölte a vallást, a 19. század megölte az Istent, a 20. század megöli az embert.

Persze ilyen sarkítottan és summásan nem igaz ez a mondat, de rávilágít valami nagyon fontos felismerésre: ha az ember elhagyja a vallást, elhagyja az Istent, emberségében sérül meg, elveszti biztos fogódzóját a világban, csak önmagára támaszkodhat, önmagában bízhat, önmaga lehet saját mércéjévé. Az ilyen ember gyakran céljavesztetté, szomorúvá, sőt búskomorrá válik, aki kétségbeesetten kapaszkodik mindenbe és mindenkibe, ami vagy aki a benne lévő ürességet betölteni látszik.

A XX. század egyik legmeghatározóbb, legnagyobb hatású költőjének, Ady Endrének sok istenes versét olvashatjuk. Ezek a költemények sokféle istenélményről, megközelítésről tanúskodnak. Nehéz egyértelműen eldönteni, mit is gondol Ady Istenről, Jézusról, vallásról. Nagyon sokszor tanúi lehetünk annak a küzdelemnek, amely a bizonyosságért folyik a lelkében, máskor meg úgy tűnik, gyorsan és felületesen ítélik Isten felett. Sokszor esik egyik végletből a másikba. Legszebb istenes verseiben az Úrhoz való megtérésről, a végleges hazatalálásról olvasunk megdöbbentően hiteles sorokat, mint Az Úr érkezése vagy az Imádság háború után címűekben. Az utóbbi vers a világ zajaiban, háborúskodásaiban megfáradt ember könyörgése a belső békéért. A vers lírai hőse rádöbben, hogy Isten nélkül az élet csupa gond, nyugtalanság, ezért fordul az egyetlen biztos menedék felé. Pontosan tudja, hogy csak alázatosan lehet az Úrhoz közeledni, hogy Őt kell első sorban szem előtt tartani, az Ő akarata az elsődleges. Ady számára Isten na-gyon gyakran a menedéket jelenti, olyan helyet, ahol bűnei bocsánatáért könyöröghet, s ahol bocsánatot is nyer. A nyugalom, a pihe-nés oázisa az Isten, ahol ki lehet heverni az élet okozta sebeket, fájalmakat.

„Uram, háborúból jövök én,
Mindennek vége, vége:
Békíts ki Magaddal s magammal,
Hiszen Te vagy a Béke.

Nézd: tüzes daganat a szívem,
S nincs, mi nyugtot adjon.
Csókolj egy csókot a szívemre,
Hogy egy kicsit lohadjon.”

Sok versében azonban ezzel ellentétes értelmű sorokat olvashatunk. A kétely, a hitetlenség, kiábrándultság, magamutogató gög jelenik meg:

„Nem bánok semmit, mit cselekedtem,
Szent, kényes dolog volt minden tettem.”

(Utálnak, de csodálnak)

Hit és hitetlenség, kétségbeesés és bizonyosság között ingadozik. Érzí, hogy hova tartozik, hol lenne a helye, hogy Isten ott van „minden Gondolatnak alján”, s hogy ő mennyire rá van szorulva, ám teljes hitre mégsem jut. A gyermekhit elvesztése után nem jön a felnőtt hit, a kamaszkori lázadás mintha állandósulna a lelkében. Egy ideig következetesen járja a hitetlenség útját: szabados életvitel, ateista szabadgondolkodás jellemzi. Aztán hirtelen törés áll be a költészetében. Megjelennek az istenes versek, a „hiszek hitetlenül” korszaka.

Istenhite nem fejlődött, hanem hullámozott. Egyik elemzője, Sík Sándor szerint „ösztoneivel érinti az Istent, de csak ösztoneivel. Mihelyt az ösztön ereje meglohad, elfut előle az éjszakai Isten”.

A versek tanúsága szerint mintha Lukács evangéliumának 8. fejezetében olvasható példa-beszéd sziklás földre esett magjának története teljedne be. A mag nem tud gyökeret eresztetni, és kiszárad, mert nem jut elég nedvességhez. Ady sem tudott kitartani a megtalált jó mellett, a megpróbáltatások hamar felébresztették benne a kételyt, az élet gondjaiba és élvezeteibe menekült. Istenes versei ennek ellenére a magyar költészet remekéi, mert az Isten kereséséről, az ember Isten utáni vágyáról szólnak, ugyanakkor a lehetséges kudarcok őszinte dokumentumai is.

Mózes Endre

(Novemberben ünnepeljük Ady Endre születésének 130. évfordulóját. Emlékezzünk rá ebből az alkalomból, vegyük kezünkbe verseit!) - szerk -

JELENTŐS ÉVFORDULÓK

Október

- 50 éve, 1957-ben halt meg Szabó Lőrinc költő
- 135 éve, 1872-ben született Schöpflin Aladár irodalomtörténész
- 90 éve, 1917-ben született Szabó Magda író, drámaíró
- 460 éve, 1547-ben született Miguel Cervantes de Saavedra spanyol író
- 125 éve, 1882-ben született Gulácsy Lajos festőművész
- 125 éve, 1882-ben született Kálmán Imre operettzene-szerző
- 225 éve, 1782-ben halt meg Niccolò Paganini olasz hegedűművész
- 85 éve, 1922-ben halt meg Gárdonyi Géza író

November

- 105 éve, 1902-ben született Illyés Gyula író
- 120 éve, 1887-ben született Áprily Lajos erdélyi költő
- 85 éve, 1922-ben halt meg Marcel Proust francia író
- 130 éve, 1877-ben született Ady Endre költő, író
- 80 éve, 1927-ben halt meg Rippl-Rónai József festőművész
- 445 éve, 1562-ben született Lope de Vega spanyol drámaíró
- 250 éve, 1757-ben született William Blake angol költő
- 340 éve, 1667-ben született Jonathan Swift angol író

December

- 70 éve, 1937-ben halt meg József Attila költő
- 165 éve, 1842-ben született Csiky Gergely drámaíró
- 210 éve, 1797-ben született Heinrich Heine német költő
- 205 éve, 1822-ben halt meg Verseghy Ferenc költő
- 125 éve, 1882-ben született Kodály Zoltán zeneszerző, népdalgyűjtő
- 270 éve, 1737-ben született Antonio Stradivari olasz hegedűkészítő
- 40 éve, 1967-ben halt meg Gellért Oszkár, a Nyugat szerkesztője

(forrás: Református Kalendárium a 2007. évre)

Salzburgban jártunk...

Csak csodálkozhatunk azon, hogy mennyire kinyílt mindannyiunk számára a világ. Ezt nem csupán abból vesszük észre, hogy a határokon könnyebb az átkelés, és nem ellenőriznek bennünket, hanem abból is, hogy olyan új dolgokkal szembesülünk, amelyek számunkra idegenek, tőlünk távol állók voltak.

Lassan megszokott képpé rögzül számunkra az is, hogy egy koreai lelkészcsalád ott ül istentiszteleteink alkalmával templomunkban, s együtt dicsérik Istent. Pedig néhány évvel ezelőtt még szinte semmit sem tudtunk róluk, s elképzeléseinkben az élt, hogy ott a keleti vallásokat gyakorlók élnek. Ma már tudjuk, hogy Dél-Koreában egy aránylag fiatal (kb. 120 éves), erőteljesen fejlődő református egyház él, amelynek tagjai olyan komolyan veszik hitüket és Krisztus misz-sziói parancsát, hogy szerte a világon missziót folytatnak, és segíteni próbálnak a keresztyéneknek. Szolgálatuk természetesen azokra is irányul, akik hazájukból elkerülve más országokban élnek, dolgoznak vagy tanulnak.

Ez esztendő februárjában egy Ausztriában szolgáló lelkész, név szerint Namki Lee keresett meg azzal a kéréssel, hogy kapcsolatot szeretne felvenni gyülekezetünkkel. Február 27-én aztán a lelképásztor – útban Horvátország felé – fiatalok egy csoportjával megállt, hogy találkozzunk, beszéljünk, ismerkedjünk. Volt alkalmuk találkozni egyházunk néhány teológusával is.

Május 27-én a linzi gyülekezet énekparát és zenekarát volt alkalmunk fogadni,

akik szebbé tették pünkösdi istentiszteletünket. Ezt a látogatást viszonyoztuk július 13. és 15. között Salzburgban, amely-re gyülekezetünk Kezek zenekarával készülünk. Nem mehettünk üres kézzel, hanem vittük énekeinket, az ifjúság lendületét és lelkesedését, s természetesen Isten Igéjét. Az ifjúság zenélt és énekelt, e sorok írója pedig mint lelképásztor Igét hirdetett. Velünk volt presbiterünk, Mikos Sándor is, s így együtt tekinthettünk bele a Salzburgban és Linzben lévő kis koreai gyülekezet életébe.

A többségében fiatalokból álló gyülekezet tagjai ott tanuló diákok, de vannak, akik munkájuk révén kerültek Ausztriába. Kegyességükből nem hiányzik a felszabadult vidámság sem, mindemellett komoly imaéletük és az Isten Igéjét megélni akaró hitéletük van.

Istentiszteleteiket rendszeresen tartják, nagyon gyakran közös étkezéssel egybekötve, hogy legyen lehetőségük egymás jobb megismerésére. Ez a szándékuk meg volt velünk kapcsolatban is, hisz nemcsak az istentiszteletek alkalmával történő éneklésbe vontak be bennünket, hanem ismerkedési alkalmat is szerveztek ebéddel egybekötve. Ezen az együttléten lehetőség adódott megbeszélni kapcsolattartásunk mikéntjét és lehetőségeit.

Természetesen nem maradt el a városnézés és a környék szép helyeinek megtekintése sem.

Mindannyian szép élményekkel térünk haza azzal az elhatározással, hogy kapcsolatunkat megőrizzük és tovább ápoljuk.

-fi-

Koreai testvéreinkkel

Az ifjúsági táborról...

Mind az a harmincegynéhány fiatal társam, vezetőink és én is megtapasztalhattam Isten csodálatos kegyelmét és áldását az ifitábor ideje alatt, amelyet augusztus 13-tól 18-áig töltöttünk Virten.

Az együttlétünk hétfőn délelőtt kezdődött, s az egy hét alatt naponta előadás és csoportos beszélgetések formájában foglalkoztunk Saul király életével és Isten munkájával az ő életében. A beszélgetésekben saját életünkre vetítettük Isten üzenetét. Olyan dolgokat érthettünk meg, mint például azt, hogy Isten előtt nem kedves a kétségeskedő és félelemmel teli szív, hanem atyai szeretettel várja, hogy bízzunk az Ő hatalmában, hogy higgyük az Ő gondviselését, illetve, hogy Isten elhívását komolyan vegyük.

A délutánokat szabadon töltöttük, játékkal, fürdőzéssel, beszélgetéssel. Ez alól két délután képezett kivételt, melyek

egyikén az okkultizmusról hallhattunk bővebben, a másikon pedig a börtönmisszióval ismerkedhettünk meg Antala Éva nagyölvédi lelkész révén.

A vacsorát követően a táborlakóknak különleges élményben lehetett részük a „Láthatatlan színház” keretében.

Az esték „hivatalos” részét evangelizációval zártuk. Ez után megint játék, kötetlen együttlét, beszélgetés következett, majd saját igény szerinti időpontban a takarodó.

Természetesen az ének és a zene is jelentős része volt a hétnek, na és persze a kockázások...

Köszönjük Isten áldását és vezetőink: Fazekas László, Fazekas Zsuzsanna, Lami Alexandra, Gebe László türelmét és jó szándékát.

Egy ifjú testvérünk

Beszámoló a kerékpártúráról

Közel negyvenen indultunk útnak az idei kerékpártúrára augusztus 4-én, a kollégium udvaráról. Az ötnapos túrához az Úrtól kértünk és kaptunk erőt, kitartást. A napjaink korai keléssel, rövid készülődéssel és az idő folyamán egyre gyorsabb sátorbontásokkal indultak. Utána szerény reggelire és a napi induláshoz erőt adó áhítatra került sor. Ezek után indultunk csak el a napi távolság megtételére. 15-20 km-es távonként kis pihenőt tartottunk, mely során feltölthettük vízkészleteinket.

Tekerésünk folyamán mintegy félszáz falun keresztül vezetett az utunk. Voltak olyan helyek, ahol nem törődtek velünk, de leginkább mély szeretettel fogadtak

Selmecbánya főterén

minket. A túrát kisebb és nagyobb pihenőkkel tarkítottuk, minden megállóban egy nagy kofolahűtés hozott számunkra felüdülést. Általában késő délutánra értünk a tervezett szálláshelyünkre. Megbeszélés, sátorállás, fürdés, majd a várva várt vacsora következett, melynek elfogyasztása után a tiszteletes úr a lelkünket is táplálván, testre szabott igehirdetést tartott, kapcsolódóan a fiatal táborozókhoz. Ezt természetesen ének és imádkozás kísérte.

Szálláshelyeinken fürdőzési lehetőségünk is volt, amelyet teljes mértékben ki is használtunk, még ha olykor nem volt is meleg. Étkezéseink a szólás szerint történtek: „Ha jöttök: leszteket, ha hoztok: eszteket!” Ezeket közös kenyérmeny-nységgel, hozzávalókkal és a tiszteletes asszony által biztosított nagyszerű vacsorákkal egészítettük ki. Ezúton is sze-

retnének köszönetet mondani Zsuzsa néninek a fáradozásaiért. Mielőtt még mindnyájan álomra hajtottuk volna fejünket, sokat beszélgettünk, neveltünk, énekeltünk, és a napot megkoronázván, következhetett a megérdemelt pihenés. Úgy feküdtünk le, hogy a következő napi kihívások, élmények kíváncsisága furdalta oldalunkat.

Vasárnap délelőtt Hontvarsányban voltunk istentiszteleten, ahol egy kis létszámú, de annál nagyobb szeretetű gyülekezet fogadott minket, s az igehirdetés után megvendégelték bennünket az Árpád-kori templom udvarában, majd onnan indultunk tovább a napi túrára.

A fő úticélunk Selmecbánya volt, ahol megtekintettünk egy nagyon érdekes bányászmuzeumot, és a belvárosból is

láttunk egy picit. Nagyon szép város, fantasztikus terekkel tarkítva.

Utunk során az Úr vigyázott ránk, hiszen hála Neki, Mikos Gita néni bal esete is szerencsésen végződött. A

Ha nem megy, segítsük egymást 😊

Kiderül a végén

Mi az vajon, mit nem látok,
S nem hallok, csak érzem, olyan vagyok.
Ismerem a szavakat, azt mégse találok,
Mivel elmondhatnám, mennyire imádom.
Ő teremtett erre a világra,
S terel az útra, mi másra.
Hogy segíthessek másnak a bajban,
Mint teszi Ő minden gondolatban.
Hisz olyannyira szerette e világot,
Hogy a húsából egy darabot kivágott.
Testvérünk volt Ő, a legtisztább,
Megmenteni minket – ezt akarta leginkább.
Mi lesz véle, nem félté,
Csak a csodát remélte.
S az bizony ott vagyon,
Régmúlttól minden alkonyon.
Mindenki tudja meg: Isten szeret nagyon.

Szuri András

nagy csapat rengeteg élménnyel, kalandal, barátokkal és izomlással tért haza a 312 kilométeres útról. Arról az útról, ahol mindannyian hősiessé legyőztük a meredekebbnél meredekebb dombokat is, és én ezért gra-tulálni szeretnék a lányoknak az elképesztő teljesítményükért. Mindenki nevében mondhatom, nagyon jól éreztük magunkat, felejthetetlen kirándulásban volt részünk, ahol nemcsak a testünket, hanem a lelkünket is tápláltuk.

Mindenkinek köszönjük segítségét, támogatását, imádságát, és én személyesen köszönöm minden túrázóknak, hogy boldogan tölthettem el velük ezt az időt. És végül, de nem utolsósorban köszönöm az Úrnak, hogy ott volt velünk mindvégig, vigyázott ránk, erőt adott, és kimutatta szeretetét.

Szaponi

Gyermekek tábora

A gyermektábort idén is Virten szerveztük meg. Egy nagyon jó hetet töltöttünk el 70 gyermek társaságában, akikre 11 vezető vigyázott, és próbálta minél jobban lefoglalni őket. 10 csoportvezető osztotta a gyerekeket, és volt egy táborvezetőnk Fazekas László személyében.

A tábor aug. 20-án kezdődött egy kiadós esővel, amelyet a gyerekek na-gyon

élveztek. Reggelente gitárszóra kelt mindenki, majd a reggeli tornán a férfivezetők jól felfrissítették a lurkókat. A reggeli követte az áhítat, amelyen Ódor Zsuzsanna tette érthetőbbé Noé és az özönvíz körüli tisztázatlan kérdéseket. Ezt követte az énektanulás, amelyet Fóti Péter vezetett. Nagyon sok jó éneket tanulhattunk meg. Gitárral és dobbal tettük pörgősebbé a dalokat. Voltak olyan énekek, amelyeket a gyerekek megtanultak elmutogatni, és így ezeket nagyon élvezték. Az énektanulást követte az előadás, amelyen Tirpák István és Gál Lóránt mutatta be Jézus csodatételeit. A színházi jellegű előadások nagyon lekötötték a gyerekek figyelmét, jó volt látni és tapasztalni, hogy figyelnek, és isszák a szavakat. A csodatételek között ott volt a 4000 ember megvendéglése, a kapernaumi százados szolgájának gyógyulása, a nagy halfogás és végül Lázár feltámasztása. Az előadások alkalmával a hit fontosságát, a hiábavaló munkát, az imádság erejét és a Jézussal való mindennapi kapcsolatot emelték ki. Foglalkoztunk még a feltámadás és az örök élet gondolatával is. Elmagyaráztuk, hogy csak akkor lesz örök életünk, ha elfogadjuk Jézust megváltónknak, és mindennap imádkozunk és olvassuk a bibliát. Minden előadás előtt kiosztottunk valami édessé-

get vagy gyümölcsöt, amiket a gondos szülők és gyülekezeti tagok hoztak. Köszönjük nekik!

A délutáni időt többnyire fürdészel és métázással töltöttük, de volt számháború és foci is. Eközben a lányok röplabdáztak és kézműveskedtek. A hét nagy meglepetése egy hajóút volt a Vágon, amelyet Molnár Maros hajóján tehettünk meg. Nagy várakozás övezte, és nagyon jó volt látni a gyerekek érdeklődését a víz, a hajó és a természet iránt. Az egyórás hajóút mindenkinek mosolyt varázsolt az arcára, mert nem mindennapi élményben lehetett részük. Különlegességnek számított még a tábori olimpia; ez eddig még nem volt. Ügyességi és vicces feladatokkal tűzdel-tünk meg. Nagyon élvezték a babkőpést, a zsákfutást, a kötélhúzást, a dobozba dobálást, a vizeslufit és az akadálypályát is. Az utolsó feladat egy visszakerdezés volt, a tábor különböző eseményeit felelevenítve. Majd az estébe belenyúlva igazi kincskeresésben lehetett részük zseblámpával és valódi kincs kiásásával – természetesen a szervezők jól elrejtették! Ezúton is köszönjük azoknak az ifis tagoknak a segítségét, akik eljöttek, és segítettek az olimpia lebo-nyolításában.

Az egész hét folyamán zajlott az

gyar és az olasz válogatott mérte össze erejét. Nem is hagytuk ki. Nagyon jó hangulatot teremtve, nagy szurkolást vittünk végbe a magyar csapatnak, és minden gólt tapsvihar kísért. 3:1-re győztek a magyarok, ez a tény megadta a következő nap témáját.

Volt lehetőség csocsózni és pingpongozni is; nem volt olyan perc, hogy valaki ne játszott volna valamelyikben.

Az esték evangelizációval értek véget, ahol Fazekas László tiszteletes úr mesélte el Gedeon és az ellenség harcát, s tanított bennünket a harcról és a hitünk megélésére, megvallására. Evangelizáció után mindenki kisebb-nagyobb unszolásra torna nélkül vagy esti tornával aludni indult.

Nagyon sok jópofa, aranyos gyerkőcöt ismerhettünk meg, és nagyon hálásak vagyunk az Istennek, hogy megengedte nekünk ezt a tábort és azt, hogy taníthatunk, és tanulhattunk. Bízunk abban, hogy a gyermekek hazavittek magukkal valamit Jézusból és az Ő szeretetéből. Köszönet illeti a fáradhatatlan vezetőket: Pallag Katalint, Bári Katalint, Ódor Zsuzsannát, Egyeg Kamillát, Végh Adélt, Végh Emesét, Gebe Lászlót, Fóti Pétert, Tirpák Istvánt, Gál Lórántot és Fazekas Lászlót.

Megtanultuk: „Monda néki Jézus: Én

Számháború után...

angyalkás játék, melynek értelmében mindenki valaki másnak volt az őrangyal-kája. A gyerekek ezt a játékot mindig nagyon szeretik.

A legnagyobb eseményt a kihagyhatatlan futballmeccs jelentette, ahol is a ma-

gyarok a feltámadás és az élet: a ki hisz én bennem, ha meghal is, él.” (Ján 11,25)

Gál Lóránt

Ankét a gyermektáborról

Lencsevégre kaptuk az idei gyermektábor néhány résztvevőjét, illetve az egyik csoportvezetőt, és különböző kérdéseket intéztünk hozzájuk...

- Miért jártok gyermektáborba?
- Miért szeretitek ezeket a táborokat?
- Hogy éreztétek magatokat?
- Mi tetszett legjobban az idei táborban?

Varjú Csaba:

Én azért mentem gyerektáborba, mert szerettem volna egy kicsit elszakadni a szüleimtől. Nagyon szeretek gyerekek között lenni szülők nélkül, és nagyon szeretem a táborokat. Nagyon jó volt, hogy sokat focizhattunk, jó volt a méta, volt ott egy nagy medence, ahol jókat fürdöttünk, és a kaja is túrhető volt. A Gebe segédlelkész és a Lórántot nagyon bírtam, mert mindig beálltak focizni. A fürdés is jók voltak, csak az volt a baj, hogy a mélyebb vízbe nem engedtek be. A csoportbeszélgetések is nagyon tetszettek, mert érdekesek voltak a témák, és jó volt a csoportvezetőnk! Újdonságként volt tábori olimpia is, és az nagyon tetszett, főleg a vizeslufi dobálása. És még focit is néztünk, a magyarok játszottak az olaszok ellen, és az eredmény 3:1 lett. Nagyon jót szurkoltunk!

Nagy Tímea:

Már törzstáborozónak számítok, mert most voltam 7. alkalommal gyerektáborban. Nagyon élveztem ezt is. Mindennap volt közös esti evangelizáció, amelyet a Tiszi bácsi tartott. Volt közös énektanulás is Fotesszel, bár már én az összeset ismertem. A csoportbeszélgetés előtt egy előadás, ezen a csoportvezetőnk is aktívan részt vett. A csoportbeszélgetések is nagyon tetszettek, jókat beszélgettünk. Az előadások Jézus csodatételeit kapcsolták össze a mindennapi élettel. Sportolási lehetőség is akadt, például a méta meg az úszás. Szerdán autóbusszal visszajöttünk Komáromba, és hajókáztunk a Vágon. Nagyon-nagyon tetszett ez a tábor!

Fazekas Zsuzsanna:

Nagyon jó csoportba kerültem, a csoportvezetőnknek is örültem. Eleinte nem voltunk összeszokva, de az első nap után jól megértettük egymást. Az előadások nagyon jól voltak tálalva, érthetőek, tömörek és viccesek, szinte szín-

darabszerűek voltak. A hajózás is nagyon tetszett. Mindennap kaptunk édesseget és valami gyümölcsöt, s rengeteg kofolát ittunk. Sajnálom, hogy a medence mélyebb oldalába nem mehettünk be. Az is tetszett, hogy amikor bent már nem volt hely, akkor a mi csoportunk kint evett. Az is vicces volt, mikor első nap az ebédlőhöz mentünk, és mivel esett, hát jól megáztunk.

Park Deniel:

Nekem nagyon tetszett a gyerektábor. Szerintem idén sokkal jobb volt, mint tavaly. Csendes pihenők helyett fürdöttünk, métaztunk. Nem ezek voltak a legjobbak, hiszen az olimpia, kincskeresés és a hajókázás is mindenkinek tetszett. De ami tényleg legjobban tetszett, legalábbis nekem, az a magyar – olasz focimeccs volt, amelyet a magyarok 3:1-re nyertek. Naponta voltak áhítatok, melyek rövidek és tömörek voltak. Csoportbeszélgetéseken mindig érdekes dolgokról beszélgettünk.

Fekete Emese:

Nekem a csoportbeszélge-

tések tetszettek a legjobban. Reggelente sokat énekelünk gitár kíséretével. Az előadások nagyon érdekesek és tanulságosak voltak. Nekem tetszett a métazás meg a számháború, a csoportbeszélgetéseken sok mindenre rájöttem, amit rosszul csináltam. Nagyon jó érzés volt, hogy azzal a tudattal jöttem el, hogy most már azokat helyesen fogom csinálni. És az ott tanultakat helyesen fogom használni. Remélem.

Fóti Péter (Fotesz):

Egy vezetőnek egy ilyen gyerektábor mindig nagyon fárasztó és kimerítő tud lenni, és mikor vállaltuk, ezt mindannyian tudtuk. A hét folyamán jó volt érezni azt, hogy Isten adja az erőt és a bölcsességet a munkánkhoz. A gyerekekkel különösebb gond nem volt. Sok programot készítettünk nekik, mint például a méta, számháború, a hajóút vagy a tábori olimpia és a kincskeresés. Szerintem velünk együtt élvezték ezeket a dolgokat. Az előadások ötletesek és vidámak voltak. A csoportbeszélgetéseken mindig nehéz a gyerekeknek újat mondani, mert többnyire mindent tudnak, de jó beszélgetések alakultak ki. Remélem, az, amit átadtunk nekik, megmarad bennük, és ezeket a kellő időben fel tudják majd idézni!

Louri

KOSSUTHI HANGJA

Eredeti fonográffelvétel (rekonstrukció 1977.)

„A világ bírója: a történelem fog e kérdésre felelni. Legyenek e szent emlékü vértanúk megáldottak poraikban, szellemeikben - a honszabadság Istenének legjobb áldásával, az örökkévalóságon keresztül. Engem, ki nem borulhatok le a magyar Golgota porába, engem október 6-a térdeimre borulva fog hontalanságom remetalakában látni, amint az engem kitagadott haza felé nyújtva agg karjaimat a hála hú érzelmeivel áldom a vértanúk szent emlékét: hűségükért a

Haza iránt, s a magasztos példáért, amelyet az utódoknak adtanak. S buzgó imával kérem a magyarok Istenét, hogy tegye diadalmassá a velőig ható szózatot, mely Hungária ajkairól a magyar nemzethez zeng.

Úgy legyen: - Ámen!”

*Az Országos
Széchenyi
Könyvtár
tulajdona*

Fény a ködben

„Küldd el világosságodat és igazságodat: azok vezessenek engem!”

(Zsolt 43,3)

Egy késő őszi éjjel Budapestről indultunk haza feleségemmel. Az egész nap és a csodálatos este hangulata élt bennünk. Beszélgettünk, és sodort minket a lüktető belvárosi autóáradat.

A várost elhagyva hirtelen tejfehér ködfüggöny ereszkedett elénk, és az eddigi zsúfolt forgalomnak is nyoma veszett. Alig néhány méteres lehetett a látótávolság. Voltak olyan útszakaszok, ahol elmosódott a felezővonal, olyankor a letekert ablakon kihajolva követtük az út szélét. Hosszú kilométereket mentünk már, amikor megelőzött bennünket egy autó. Hátsó lámpájának fényét követve haladtunk előre. A biztonságot nyújtó kis fénypont hazáig mutatta nekünk a helyes útírányt.

Életünkben az Isten a fény, és ha nem Ő megy előttünk, és ha nem követjük, akkor beborít bennünket az átláthatatlan, sűrű köd, amelyben cél nélkül, vakon botorkálunk. Nem ha-gyatkozhatunk csupán az érzék-szerveinkre, nem bízhatunk azok csálhatatlanságában, nem támaszkodhatunk a magunk erejére és böl-csességére.

Isten szerető, gondoskodó vezetése nélkül esélyünk sincs arra, hogy mindig jó irányban maradjunk, és eljussunk végső, legszentebb célunkhoz, az örök élethez. Figyeljünk tehát az utat megvilágító lámpásra!

Egy férfitestvér

„Mert úgy szerette Isten e világot, hogy az ő egyszülött Fiát adta, hogy valaki hiszen ő benne, el ne vesszen, hanem örök élete legyen.”

Jn 3:16

Nem származom vallásos családból. Elég rossz gyerek voltam, és mindig gúnyolódtam a testileg fogyatékos gyerekeken, csupán csak azért, mert én egészségesen születtem. Jól megvoltam a világban, nem hiányzott az Isten, otthon nem foglalkoztunk vele túl sokat, és én egy mesének tartottam az egészet.

Nyolcévesen szüleim megkereszteltettek a többi testvéremmel együtt. Az alapiskolában csak egy barátom volt, aki elfogadott, és nem értettem, hogy miért közösitene ki. Egyedül csak rá számíthattam abban az időben, mindig együtt voltunk, és testvérként szerettük egymást. Kiderült róla, hogy ismeri Jézust. Hittanra csak azért jártam, mert ő is ott volt. Jó volt ott lenni és hallani Istenről, de anyukám beleszólt, és így átkerültem etikaoktatásra.

Betegségekben szenvedtem, de az orvosok nem tudtak rajtam segíteni, csak enyhítették a tüneteket. Az orvosokban csalódtam, és máshol akartam keresni a gyógyulást. Az ezotériához nyúltam. Kezdetben gyógyultam, de miután abbahagyták a kezelést, visszaestem a régi állapotba. A kezelőm azt mondta, hogy meg kell találnom a lelki békességemet.

Az iskola befejezése után mindjárt találtam munkahelyet. Akkoriban még jártam agykontrollra, de nem jött a várva várt gyógyulás. A munkahelyemen volt egy munkatársam, akin a kezdetekben feltűnt, hogy másként éli az életét, mint a többi ember. Nem tudtam

elképzelné, mi ennek az oka, és minden mozdulatából ezt próbáltam kideríteni. Mindennap egy kis kék könyvecskét olvastam, és egyszer, amikor kint hagyta az asztalán, a kiemelt verseket kezdtem olvasni. Mint később kiderült, ez a kis kék könyvecske egy újszövetségi biblia volt. Ezekon keresztül szólított meg az Isten. Másnap bevallottam, hogy beleolvastam. Ekkor ő bizonyágot tett nekem Istenről, a bűnről, a megváltásról, a halálról és persze az örök életről. Hirtelen nagyon sok kérdésem lett, és ennek megválaszolására hitépítő könyveket adott nekem, sokat beszélgettünk, imádkoztunk.

Az egyik ima alkalmával leraktam a bűneimet, és behívtam Jézust a szívembe. Ekkor valami leírhatatlant éreztem: azt, ahogy az Isten szeret, és a bűneim megbocsátattak. Két hétig járhattam csak hozzájuk bibliaórákra, mert anyukám ismét beleszólt a dolgaimba. Sok veszekedés után azt mondta, hogy a reformátusoknál voltam megkeresztelve, és inkább menjek oda. Hála neki, megtaláltam azt a közösséget, amiért Istennek nap mint nap hálát adok.

Felnőttként konfirmáltam, és azóta rendszeresen járok templomba. Isten megváltoztatta az életemet, megadta a gyógyulást, védi az életemet, érzem az áldásait, a közelségét, és ezt nagyon jó tudni!

Grestiak Dusan

Nt. Fekésházy Gyula
1926–2007

Az elmúlás szomorú érzésével, de egyben a feltámadásba és az örökéletbe vetett reménységgel vettünk búcsút 2007. július 30-án délután 3 órakor a komáromi református temetőben nt. Fekésházy Gyula nyugalmazott lelkipásztortól, aki életének 81. évében visszaadta lelkét Teremtőjének.

Nemcsak a család veszítette el a szerető szívű, gondoskodó és aggódó kedvest, hanem egyházunk is Krisztusnak egy hűséges biznyságtevőjét, aki a nehéz körülmények között is meg tudott maradni az emberlétnek azon a keskeny útján, amelyen nagyon nehéz a járás.

Hitéhez kapcsolódó mély igazságérzete s a tanulmányai által megszerzett ismeretei ajándékot jelentettek a családban, az egyházban és mindenütt, ahol csak forgolódott. Alázata és szerénysége, meggondoltsága és higgadtsága nagy erőt adott mindenkor szavainak.

1926. február 3-án Mokcsamogyoróson született. Életére nagy hatással voltak a sárospataki kollégiumban eltöltött évek. Ennek nem engedett megfelelő befejezést a háború és az azt követő nehéz időszak. Tanulmányait 1951-től Prágában a Comenius Teológiai Fakultáson folytatja.

Befejezve tanulmányait, Kassán a püspöki iroda titkára lett, miközben szolgált Alsó- és Felsőláncon, Buzitán és Restén. 1954. novemberétől – amellet, hogy maradt püspöki titkár – a Zeherje-Alsópokorágyi társegyházban hirdette Isten Igéjét. Majd 12 éven keresztül a nemesradnóti gyülekezet lelkipásztora volt. 1973 őszén a negyedi gyülekezet választotta meg lelkipásztorául, ahol hűségesen végezte a szolgálatokat együtt az egyházmegyei tisztségekkel és megbízásokkal

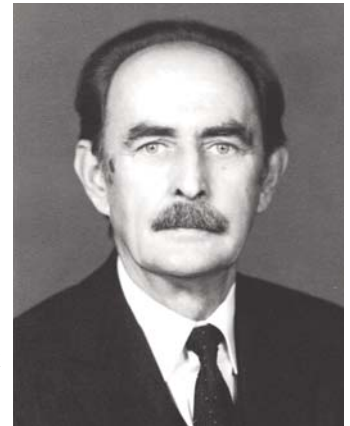
1998-ig, nyugdíjba vonulásáig.

Nyugdíjas éveit hitves-társával együtt Komárom-ban töltötte, ahol a helyi gyülekezetben hűséges és odaadó gyülekezeti tagként erősítette a közösséget, s felkészésre nemcsak a temp-lomban szólalt meg még néhányszor, hanem több éven keresztül az idősök otthonában hirdette az evangéliumot.

A nagy hirtelenséggel jelentkező betegség gyorsan felémésztette erejét. Megbékélve mindennel és mindenkivel, 2007. július 25-én otthonában adta vissza lelkét Teremtő Urának.

A gyászistentiszteleten mindazok jelen voltak, akik tisztelték és szerették. A feltámadás evangéliumát dr. Erdélyi Géza, egyházunk püspöke a Ján 6, 37–40 alapján hirdette. A sírnál Fazekas László püspökhelyettes, komáromi lelkipásztor olvasta fel Pál apostol szeretethimnuszát a korintusiakhoz írott levélből, majd Nagy Zsolt lelkipásztor a negyedi gyülekezet nevében búcsúzott Krisztus hűséges szolgájától.

Szolgatársunk emlékét szívünkben őrizzük!

Fazekas László lelkipásztor

Szabó Teréz Alkonyban I. című fotója

„Minden, amit nékem ad az Atya, én hozzám jő; és azt, aki hozzám jő, semmiképen ki nem vetem. Mert azért szállottam le a mennyből, hogy ne a magam akaratát cselekedjem, hanem annak akaratát, aki elküldött engem. Az pedig az Atyának akaratát, aki elküldött engem, hogy amit nékem adott, abból semmit el ne veszítsek, hanem feltámasszam azt az utolsó napon. Az pedig annak az akaratát, aki elküldött engem, hogy mindaz, aki látja a Fiút és hisz ő benne, örök élete legyen; és én feltámasszam azt az utolsó napon.”

Ján 6,37-40

Mélységből

Látjuk a halált, és nem félünk.
Ránk világít és megszokjuk.
A gonoszok fölfelé néznek.
Az igazak lefelé néznek.

Nincs árnyéka a halálnak.
Nincs árnyéka a gonosznak:
a magasságok tetején s mélyén
a számoszlopoknak.

A bölcsesség oda szökött,
ahol nincs helye bölcsességnek.
Az értelem oda szökött,
ahol nincs helye értelemnek.

Aki most lesüti szemét,
aki magát most földre veti,
(Csillagok a mélyben ragyognak.)
Uram, az előtted teszi.

Aki arcunkat megolvastod
életünkben, s újra kiöntöd:
képmásod-e, ha visszanez
láva-arcunkból rád az ördög?

(Mezei András)

Sok jópofa, aranyos gyerkőc volt a táborban

A gyermektábor nagy meglepetése egy hajóút volt...

KÉPGALÉRIA

Különleges élményt nyújtott a „Láthatatlan színház“

Munka közben...

Az ének és a zene is jelentős része volt a hétnek...

Selmeci „bányarédek“ a biciklitúra során...

A körhinta külön élmény a tekerés után...

Koreai testvéreink jóvoltából Hallstatt-ban csónakáztunk

Tisztelt Olvasó!

Felhívjuk figyelmét arra, hogy mostantól elektronikus formában is elérhetőek vagyunk. Mindennemű észrevételét, ötletét, ajánlatát szívesen fogadjuk a kis.tukor@gmail.com email-címre!

- szerkesztőség -

Az elmúlt hónapok eseményei

Június 24.

Csaknem a szabad ég alatt tarthattunk istentiszteletet a martosi Feszty-parkban, ahol gyülekezetünk egyedülálló tagjai vettek részt. Az Élő Víz pénzalap által szervezett vasárnapi alkalomra autóbusszal szállította a bejelentkezetteket, s bár nem voltunk sokan, mindössze 27-en, mégis jó volt együtt lenni. A közös ebéd után – amelyet presbiterünk, Tömösközi László készített – megtekinthettük a nemrég épített katolikus kápolnát, a református templomot, valamint a tájházat. A séta a parkban és a beszélgetések mindenkit felüdítettek.

Június 24.

Istentiszteleten emlékeztünk az 1763-as földrengésre. A már hosszú évtizedek óta hagyományossá vált megemlékezés alkalmával imádkozunk azért, hogy Isten őrizzen meg bennünket az ilyen és hasonló katasztrófáktól.

Július 1.

Ezen a vasárnapon délután 3 órakor került sor a Selye János Egyetem Református Teológiai Karának diplomaosztó ünnepére. E szép ünnepségen, amelyen az egyetem karainak képviselői is felvontak, egyházunk püspöke gyülekezeti szolgálatba is kibocsátotta a tanulmányaikat befejezett hallgatókat.

Az igehirdetés szolgálatát dr. Karasszon István, a teológiai kar tanszékvezető tanára, a Károlyi Gáspár Református Egyetem Teológiai Karának oktatója végezte.

Örülünk, hogy esztendőről esztendőre tanúi lehetünk ennek a szép eseménynek.

Július 13–15.

A „Kezek” ifjúsági zenekar Fazekas László lelképásztor és Mikos Sándor presbiter vezetésével látogatást tett a salzburgi koreai presbiteriánus gyülekezetben. Nagyon jó volt találkozni azzal a néhány ismerős arccal, akiket már mi is fogadtunk a tavasz folyamán gyülekezetünkben, s egyben jó volt új ismeretsegeket kötni.

A találkozó alkalmával nemcsak közös istentiszteleteket tartottunk, hanem megbeszélés folyt a kapcsolattartás további lehetőségeiről is. Örömmel várjuk a folytatást.

Útszéli pihenő a biciklitúrán...

Augusztus 4–8.

36 résztvevővel indult az ideai kerékpártúra, amely a fiatalok részéről nagyon várt alkalom volt nemcsak az erőnlét kipróbálásának lehetősége, hanem az ismeretlen tájak felfedezése és az együttlét végett is.

Idén 312 km-t tettünk meg a kerékpár nyergében, amelyben voltak nagyon nehéz szakaszok is. Az útirány (a szálláshelyeink megnevezésével) a következő volt: Hontvarsány – Margitallona, Počúvadlo, Selmečbányán keresztül Palást, Párkány és végül Komárom. Estéknként Fazekas Zsuzsanna lelkész és édesanyja főztjével tömtük meg gyomrunkat, akik Léván készítették az étkeket, míg mi a pedált tapostuk. S este mindig várt bennünket a meleg étel. Köszönet nekik és mindazoknak, akik bármiféle módon segítették ezt a kezdeményezést.

Augusztus 13–17.

Idén a Pozsonyi Közgazdasági Egyetem üdülőjében, Virten került sor az ifjúság nyári táborára.

A szép környezetben a 31 résztvevőnek lehetőség adódott az Ige feletti elcsöndesedésre, de a füves terület, sőt az úszómedence jó lehetőséget biztosított a sportra és a felüdülésre is.

A délelőtti előadásokat Fazekas Zsuzsanna lelkész, az esti áhítatokat Gebe László segédlelkész tartotta. Egy-egy délután hallhattak a fiatalok az okkultizmusról Fazekas László püspök-helyettestől és a börtönmisszióról Antala Éva nagyölvédi lelkésztől.

Augusztus 20–25.

Ismét Virten, a Pozsonyi Közgazdasági Egyetem üdülőjében találkozott az a 71 gyermek, akik az ideai gyermektábor közösségét alkották azzal a 11 vezetővel, akik viszont idejüket és energiájukat odaszánva az evangélium üzenetét próbálták átadni a gyermekeknek.

Nem kis feladat napokon keresztül nemcsak koordinálni a tábor életét, hanem éjjel-nappal együtt lenni a gyermekekkel, velük kelni, tornászni, étkezni, sportolni, nevetni...

A sok éneklés, játék, sport mellett komoly bibliaismereti munka folyt. Segédlelkészünk, Tirpák István és fiatal gyülekezeti tagunk, Gál Lóránt Jézus csodáival ismertették meg a gyermekeket nagyon játékos formában, amit csoportbeszélge-

tés követett.

A nap záróakkordja az evangelizációszerű áhitat volt, amelyet Fazekas László püspökhelyettes tartott. Nem hiányzott itt sem a fürdőzés, sem pedig a kincskeresés, amely nagy élményt jelentett.

Köszönet minden segítőnek és támogatónak!

Szeptember 9.

A délelőtti istentisztelet keretében fogadtuk az új elsősöket templomunkban. Sor került az iskolákban szolgáló hitoktatóink bemutatására. A kedves együttléte tarkította Szentpéteri Aranka művésznő szavalata és Simon Róbertnek – aki az egyházi énekverseny 1. díját nyerte – az éneke.

Kereszttségben részesültek:

JÚNIUS

Lea – Smetanka János katolikus vállalkozó és Hatala Nikolett református áplónő gyermeke

JÚLIUS

Júlia – Cintula János református minőségellenőr és György Katalin református zenepedagógus gyermeke

AUGUSZTUS

Evelin – Molnár Nándor katolikus sofőr és Kacz Edina református könyvelő gyermeke

Sára Ágnes – Molnár Marian református vállalkozó és Szabó Ágnes református egyetemi hallgató gyermeke

SZEPTEMBER

Laura – Pintér Tamás református vállalkozó és Vasy Judit református édesanya gyermeke

Dóra – Pásztor László református vállalkozó és Csintalan Éva református vállalkozó gyermeke

Máté – MUDr. Podlupszki Csaba református orvos és Mgr. Bajkai Tímea református tanítónő gyermeke

Házasságot kötöttek:

JÚNIUS

Mgr. Szuhay György 31 éves református lelkész és Kun Mária 29 éves református óvodapedagógus

JÚLIUS

Mgr. Erdélyi Zoltán 25 éves református lelkész és Mgr. Szuh Adél 28 éves református lelkész

Szabó Zsolt 32 éves református vállalkozó és Ďurčis Angelika 32 éves református referens

AUGUSZTUS

Farkas László 39 éves katolikus villamosmérnök és Morariu Melinda Mónika 35 éves református ügyvezető igazgató

Gőgh Imre 29 éves katolikus autószerelő és MVDr. Farkas Orsolya 25 éves református állatorvos

SZEPTEMBER

Holdt Markus Günter 33 éves katolikus mérnök és Puzsér Edina 27 éves református közgazdász

Nagy József 31 éves katolikus menedzser és Németh Zita 46 éves református részlegvezető

Kováč Peter 30 éves felekezeten kívüli üzletkötő és Boros Zsuzsanna 32 éves református vállalkozó

Györfy Attila 32 éves felekezeten kívüli vállalkozó és Jankó Ilona 26 éves református tanulmányi referens

Eltávoztak e földi létből:

JÚNIUS

Özv. Haris Ferencné Kürthy Erzsébet 84 évesen, Vasák István 38 évesen, Vasák József 67 évesen

JÚLIUS

Kosdi István 62 évesen, özv. Hegedűs Mihály 84 évesen, özv. Nagy Andrásné Bogár Gabriella 82 évesen, Fekésházy Gyula 81 évesen

AUGUSZTUS

Kissné Pataky Zsuzsanna 64 évesen, Horváthné Lajos Erzsébet 91 évesen, Csapó Gyula 95 évesen, özv. Kiss Ferencné Kele Hermína 98 évesen, özv. Kallós Sándor 95 évesen

MISSZIÓI TERV A 2007. ESZTENDŐRE

OKTÓBER

- 7. Idősek, betegek vasárnapja
- 11–14. Konfirmandusok hétvégéje – Alistál, 8. évf.
- 22–27. Bűnbánati hét (Luther Márton)
- 28. Új bor ünnepe, úrvacsora
- 31. Reformáció ünnepe

NOVEMBER

- 4. Gyászolók vasárnapja
- 11. Konfirmandusok bemutatkozása
- 26–30. Bűnbánati hét

DECEMBER

- 1. Bűnbánati alkalom
- 2. Advent 1. vasárnapja, úrvacsora
- 7. Konfirmandusok mikulása
- 8. Ifisek mikulása
- 16. Gyermek karácsonya
- 17–22. Bűnbánati hét
- 23. Kis Tükör 2007/4.
- 24. 16⁰⁰ Istentisztelet, gyermekek műsora
- 25. Karácsony, úrvacsora
- 31. Ifiszilveszter

Fogadóórák a lelkészi hivatalban:

- Hétfő: 9.00 - 12.00
- Kedd: 9.00 - 12.00
- Szerda: 9.00 - 12.00, 14.00 - 17.30
- Csütörtök: 9.00 - 12.00
- Péntek: 9.00 - 12.00

A lelképásztorok fogadóórái a lelkészi hivatalban:

- Fazekas László lelképásztor
- Szerda: 9.00 - 12.00, 14.00 - 17.30
- Fazekas Zsuzsanna lelképásztor
- Hétfő: 15.00 - 18.00
- Csütörtök: 9.00 - 12.00

A lelképásztorok szeretettel várják mindazokat, akik lelkigondozást igényelnek, vagy más problémákban kérnek tanácsot, eligazítást.

Eklézsiánk múltjából

A Kis Tükör júniusi számában bőven szóltunk a kollégium felépítéséről, illetve első rektora, Katona Mihály meghívásáról. Az említett rektor tudományossága azonban megköveteli tőlünk, hogy kissé bővebben tárgyaljuk életútját, hisz ő is egyike azoknak, akiket Jókai büszkén emleget, mint a kollégium egykori kiválóságait. Idézet Jókaitól: „A komáromi kollégiumból kerültek elő sok nevezetes tudósok és írók, akik sorában fölemlíthetem Katonát, Péczelit, Hetényit...”

Katona Mihály Szatmár városában született 1764. november 9-én. Iskoláit szülővárosában kezdte, majd a debreceni kollégiumban folytatta. Teológiai tanulmányai során előbb köztanítót, majd szeniorrá választották. A kor szokásaihoz híven megjárta a nyugat-európai egyetemeket: Frankfurtban, Lipcsében és Jénában tanult. Ott ismerkedett meg közelebről a természettudományokkal. Hazatérve Magyarországra, az említett tudományok terén fejtette ki országos jelentőségű munkásságát. Tanulmányai bővítésére szerette volna még meglátogatni a francia és az angol egyetemeket, azonban – amint önéletrajzában írja – „...nyugati részekre az akkori francia háborúk miatt, melyek Németország szívéig hatoltak, nem lehetett menni.”

Szellemi kiválóságának híre Komáromba is eljutott, s a komáromi református eklézsia – két levélben is – felajánlotta számára a professzori hivatalt, az akkor épülő főiskoláján. Katona Mihály – mivel még további nyugati tanulmányutakban reménykedett – még nem adott igenlő választ a meghívásra. Amikor azonban a tervezett útjait megghiúsulni látta, 1796 szeptemberében az ismételt kérésnek eleget téve, elfogadta a rektori hivatalt.

A kollégium ünnepélyes tanévnyitója 1797. január 2-án volt, melyről ismét csak az idézett jegyzőkönyv tanúskodik: „Folyó Januáriusnak 2-dik napján, az Elöljárók nagyobb része a régi Oskola-Háznál össze-gyűlvén (a régi kollégium a Mester utcában volt) Gyermekeket és ifjakat Tiszt. Professor Urammal és a többi Tanítókkal együtt, a már Isten Segítségé által el-készült Új Oskolába...hozták. Melly alkalmazással Tiszt. Mindszenti Sámuel Uram először is a Templomban egybesereglett Sokaságot megszólítván... utána Tiszt. Farkas János Uram Inauguralis Beszédet mondott, melyre Tiszt. Professor Katona Mihály Uram röviden felelvén ... ezek szerint az új Gymnázium sok jókívánások között ahöz illő Solenitással inauguráltatott.”

PhDr. Szénássy Zoltán